

POSTANOWIENIE

Dnia 23 sierpnia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Myszka (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Maciej Pacuda

SSN Piotr Prusinowski

w sprawie z powództwa H. D.
przeciwko Regionalnemu Szpitalowi Specjalistycznemu [...] w G.
o zapłatę,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 23 sierpnia 2018 r.,
zażalenia powódki na postanowienie Sądu Okręgowego w T.
z dnia 26 stycznia 2018 r., sygn. akt IV Pa [...],

oddala zażalenie.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w T. IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych postanowieniem z dnia 26 stycznia 2018 r. odrzucił skargę kasacyjną powódki H. D. wniesioną od wyroku tego Sądu z dnia 3 listopada 2017 r. niedopuszczalną w części dotyczącej żądania wypłaty jej zasiłku chorobowego, który sprawę tę przekazał do rozpoznania Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w T.. W rozpoznanej sprawie Sąd Rejonowy w G. IV Wydział Pracy wyrokiem z dnia 11 kwietnia 2017 r. zasądził od pozwanego Regionalnego Szpitala Specjalistycznego [...] w G. na rzecz powódki kwotę 15.009,79 zł tytułem wynagrodzenia za czas niezdolności do pracy za miesiąc czerwiec i lipiec 2016 r. oraz ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy, wraz z odsetkami od dnia 11 lipca 2016 r.

do dnia zapłaty (pkt 1); opłatą od pozwu obciążył Skarb Państwa (pkt 2); nadał wyrokowi rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty 7.523,77 zł (pkt 3) oraz zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 3.600 zł tytułem zwrotu kosztów procesu (pkt 4).

Natomiast Sąd Okręgowy w T., po rozpoznaniu apelacji pozwanego, w punkcie I uchylił zaskarżony wyrok w punktach 1 i 3 „ponad kwotę ekwiwalentu pieniężnego za urlop wypoczynkowy 5.297,68 zł netto” i żądanie wypłaty zasiłku chorobowego za okres od 1 czerwca 2016 r. do 8 lipca 2016 r. przekazał do rozpoznania Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w T.; w punkcie II zmienił zaskarżony wyrok w punkcie 4 w ten sposób, że zniósł wzajemnie koszty procesu pomiędzy stronami; w punkcie III oddalił apelację w pozostałej części oraz w punkcie IV zniósł wzajemnie między stronami koszty procesu za instancję odwoławczą. Skargę kasacyjną wniosła powódka.

W uzasadnieniu postanowienia o odrzuceniu skargi kasacyjnej Sąd Okręgowy oparł się na dyspozycjach art. 398¹ § 1, art. 398² § 1, art. 398⁶ § 2 i art. 398⁴ § 1 k.p.c., uznając, że wniesiona skarga kasacyjna jest niedopuszczalna w części roszczenia o zasiłek chorobowy, które zostało przekazane do rozpoznania organowi rentowemu, argumentując, że „w tym zaskarżonym zakresie nie zapadł jeszcze prawomocny wyrok”, przeto niedopuszczalna skarga kasacyjna wymagała odrzucenia na podstawie art. 398⁶ § 2 k.p.c.

W zażaleniu pełnomocnik skarżącej zarzucił naruszenie art. 398⁶ § 2 w związku z art. 398 § 1-3 k.p.c., wnosząc o uchylenie zaskarżonego postanowienia i zasądzenie kosztów postępowania zażaleniowego według norm przepisanych. Twierdził, że wszystkie przesłanki dopuszczalności skargi kasacyjnej określone przez Sąd Okręgowy w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia zostały spełnione. W szczególności wartość przedmiotu kasacyjnego zaskarżenia została określona stosownie do art. 126¹ k.p.c. w kwocie 11.844,57 zł wskazanej w piśmie procesowym pozwanego z dnia 16 października 2017 r., czego powódka nie kwestionowała. Skarga została wniesiona w terminie oraz była opłacona. W takiej sytuacji Sąd drugiej instancji powinien jedynie zbadać tę skargę kasacyjną pod względem jej poprawności formalnej, bez weryfikacji jej zasadności merytorycznej, która należy do wyłącznej kompetencji Sądu Najwyższego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie nie zasługiwało na uwzględnienie już dlatego, że w załączonym do pisma procesowego strony pozwanej z dnia 16 października 2017 r. piśmie z dnia 12 sierpnia 2017 r. pozwany pracodawca podał, że powódka zachowała prawo do wynagrodzenia za czas niezdolności do pracy wskutek choroby tylko w wymiarze 14 dni (art. 92 k.p.). Natomiast od 1 czerwca do 8 lipca 2016 r. miała prawo do zasiłku chorobowego w wysokości 11.844,57 zł brutto, gdyż zgodnie z art. 92 § 4 k.p., za czas niezdolności do pracy, o której mowa w § 1, trwającej łącznie dłużej niż 33 dni w ciągu roku kalendarzowego, a w przypadku pracownika, który ukończył 50 rok życia, trwającej łącznie dłużej niż 14 dni w ciągu roku kalendarzowego, pracownikowi przysługuje zasiłek chorobowy na zasadach określonych w odrębnych przepisach, tj. w ustawie zasiłkowej. Wprawdzie po wyroku ustalającym prawomocnie, że powódka pozostawała w stosunku pracy, pozwany pracodawca jako płatnik składek na ubezpieczenie chorobowe, który zgłasza do ubezpieczenia chorobowego powyżej 20 ubezpieczonych, mógł zgodnie z art. 61 ust. 1 pkt 1 ustawy zasiłkowej ustalić i wypłacić powódce prawo do zasiłku chorobowego, bez zwracania jej przedłożonych zaświadczeń lekarskich o niezdolności do pracy wskutek choroby, ale w sytuacji, w której odmówił ustalenia i wypłaty świadczeń zasiłkowych, to powódka korzystając ze statusu prawnego ubezpieczonej powinna wystąpić do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z wnioskiem o ustalenie uprawnień do zasiłku chorobowego z ubezpieczenia społecznego, jeżeli uważała, że zostały naruszone jej uprawnienia zasiłkowe (art. 63 ust. 1 tej ustawy), w czym „zastąpił” (wyręczył) ją Sąd Okręgowy przekazując jej żądanie wypłaty zasiłku chorobowego do merytorycznego rozpoznania właściwemu organowi rentowemu. Autor zażalenia nie zakwestionował, że sporne żądanie dotyczyło zasiłku chorobowego za okres od 1 czerwca do 8 lipca 2015 r., który przysługuje ze społecznego ubezpieczenia chorobowego także wtedy, gdy ustala i wypłaca go płatnik składek zgłaszający do ubezpieczenia chorobowego powyżej 20 ubezpieczonych, zarachowując wypłacony zasiłek chorobowy w poczet należności składowych. W konsekwencji w każdym stanie rzeczy sprawa o zasiłek chorobowy jest bez wątpienia sprawą z zakresu

ubezpieczeń, która nie została prawomocnie osądzona, przeto nie przysługuje w niej skarga kasacyjna niezależnie od określonej wartości roszczeń zasiłkowych w kwocie 11.844,57 zł. Tylko takie ujawnione formalne uwarunkowania i przyczyna odrzucenia niedopuszczalnej skargi kasacyjnej, która przysługuje (lub może przysługiwać) dopiero od prawomocnego wyroku wydanego w spornej sprawie zasiłkowej z zakresu ubezpieczeń społecznych (art. 398¹ § 1 *in principio* k.p.c.) w żadnym razie nie oznaczały badania przez Sąd drugiej instancji w zaskarżonym postanowieniu „merytorycznej zasadności skargi kasacyjnej”, co oznaczało, że odrzucenie niedopuszczalnej skargi kasacyjnej było zgodne z dyspozycjami art. 398⁶ § 2 *in fine* k.p.c.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy postanowił jak w sentencji na podstawie art. 394¹ § 3 w związku z art. 398¹⁴ k.p.c.